

Република Србија
УПРАВНИ СУД
12 У 6890/15
12.4.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Жељка Шкорића, председника већа, мр Зорана Рељића и Павела Јонаша, чланова већа, са судским саветником Милошем Бакалићем, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца "А.А." доо Б., ул. ..., чији је пуномоћник Никола Б. Ђорђевић, адвокат из Београда, ул. Владимира Поповића 6, ради поништаја решења туженог Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Сектора за порескоправне послове и координацију, Регионалног одељења за другостепени поступак Београд, број: 300-47-04-01024/2014-I1000 од 27.3.2015. године, у предмету пореском, у нејавној седници већа, одржаној дана 12.4.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба СЕ ОДБИЈА.

Образложење

Оспореним решењем се одбија, као неоснована, жалба тужиоца изјављена на решење Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Филијале Стари град, број 47-00629/2013-0018-051 од 1.10.2014. године, којим је тужиоцу, у поступку теренске контроле, утврђена обавеза пореза на добит предузећа која се као порез по одбитку обрачунава на капиталне добитке које остваре нерезиденти, са припадајућом каматом, у износима ближе назначеним у диспозитиву, уз налог тужиоцу да исти уплати на назначени рачун (тачка 1.), као и да сам обрачуна и уплати камату од дана када је у контроли обрачуната камата до дана уплате главног дуга из тачке 1. и утврђене обавезе евидентира у у пословним књигама и другим прописаним евиденцијама (тач. 2. и 3.).

Тужбом, поднетом Управном суду дана 4.5.2015. године, тужилац је оспорио

законитост решења туженог органа из законом прописаних разлога. Тужилац наводи да тужени орган, приликом оцене жалбених навода, није узео у обзир наводе из образложења одлуке Уставног суда број IУз – 82/2009 од 12.7.2012. године, којом је тај суд утврдио да одредба члана 3. став 1. Закона о висини стопе затезне камате, у делу који гласи "применом конформне методе" није у складу са Уставом, као и да је након наведене одлуке Уставног суда измењен и Закон о пореском поступку и пореској администрацији, на тај начин што је укинута примена конформне методе. С тим у вези, тужилац наводи да може да покрене поступак пред Уставним судом у коме би било утврђено да члан 75. Закона о пореском поступку и пореској администрацији није био у сагласности са Уставом у време важења, али да за тим нема потребе, већ да Управни суд, усвајањем тужбе и поништавањем решења, може да допринесе да Пореска управа почне да правилно примењује право ове земље. Тужилац сматра да пропуштањем туженог органа да оцени наведену чињеницу, оспорено решење није донето у складу са законом. Тужилац наводи да је тужени орган такође пропустио да оцени наводе жалбе у коме се истиче да се давање менице не сматра плаћањем дуга, односно у конкретном случају исплатом прихода нерезиденту, а да је дуг измирен тек када се поверилац намири по тој меници. У предметној пореској ствари то, према наводима тужбе, значи да порески обвезник није исплатио приход остварен од продаје удела друштву "Б.Б.", већ да је такав приход "Б.Б."-у исплатило нерезидентно друштво "В.В.". Стога су, по схватању тужиоца, неосновани наводи оспореног решења који се односе на могућност страна у облигационом односу да уговоре асигнацију, цесију или компензацију, будући да у конкретном случају није дошло до измиривања уговорних обавеза ни по једном од наведених начина. Предложено је да суд уважи тужбу и поништи оспорено решење.

Тужени орган је у одговору на тужбу навео да је тужба неоснована из разлога датих у оспореном решењу, предлажући да суд тужбу одбије.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Полазећи од садржине тужбених навода којима је законитост решења туженог органа оспорена указивањем на то да је тужени орган приликом његовог доношења пропустио да оцени жалбене наводе који се односе на начин обрачуна камате применом конформне методе, као и навод који се односи на то да се давање менице не сматра плаћањем дуга, Управни суд је нашао да су за одлучивање у овом управном спору од значаја наводи дати у образложењу оспореног решења, а према којима је у поступку контроле утврђено да је нерезидент "Б.Б." К., по уговору о купопродаји од 3.11.2009. године, пренео привредном друштву "А.А.", овде тужиоцу, основачки удео од 100% у друштву "Г.Г.", за укупну купопродајну цену од 2.600.000,00 €, на основу чега је, као неспорно утврђено да је наведено нерезидентно лице остварило капитални добитак у назначеном износу, уз оцену да нема места примени Уговора о избегавању двоструког опорезивања. Даље је утврђено да је наведеним уговором од 3.11.2009. године предвиђено да ће уговорена купопродајна цена од 2.600.000,00 € бити исплаћена на начин наведен у оспореном решењу, уз обавезу тужиоца да, као обезбеђење плаћања, преда продавцу нерезиденту "Б.Б." меницу која гласи на наведени новчани износ, која ће бити платива 20 дана по виђењу. По издатој меници, тужилац је дана 10.12.2009. године са нерезидентом "В.В." К., закључио трансакциони уговор којим је, поред осталог, утврђено да је "В.В." власник и држалац предметне менице, са овлашћењем на наплату износа од 2.600.000,00 €, при чему тужилац, као власник 100% удела у друштву "Д.Д.", преноси "В.В." 55,56% удела у том друштву уместо наплате износа назначеног у

меници. У образложењу оспореног решења је даље наведено да је у поступку контроле тужилац доставио првостепеном органу поништену меницу, као и да је дана 3.11.2009. године извршио књижења измирења дуга по основу стицања удела у друштву "Г.Г.", на начин назначен трансакционим уговором са "В.В."

Одредбама Закона о порезу на добит предузећа ("Службени гласник РС", бр. 25/01...84/04), које су важиле у време настанка предметног пореско – правног односа, било је прописано да на приходе које оствари нерезидентни обвезник од резидентног обвезника по основу дивиденди и удела у добити у правном лицу, ауторских накнада, камата, капиталних добитака и накнада по основу закупа непокретности и покретних ствари, обрачунава и плаћа порез по одбитку по стопи од 20%, ако међународним уговором о избегавању двоструког опорезивања није друкчије уређено (члан 40. став 1.), као и да код обрачуна пореза по одбитку на приходе нерезидента, исплатилац прихода примењује одредбе уговора о избегавању двоструког опорезивања, под условом да нерезидент докаже статус резидента државе са којом је државна заједница Србија и Црна Гора закључила уговор о избегавању двоструког опорезивања и да је нерезидент стварни власник прихода (члан 40а став 1.), те да се порез по одбитку на приходе из члана 40. овог закона за сваког обвезника и за сваки појединачно исплаћени приход исплатилац обрачунава, обуставља и уплаћује на прописане рачуне у моменту исплате прихода (члан 71. став 1.).

Полазећи од утврђеног чињеничног стања у овој пореској ствари, чија се правилност не спори ни наводима тужбе, као и цитираних законских одредаба, Управни суд је оценио да је тужени орган правилно закључио да је тужилац, по основу капиталног добитка оствареног продајом 100% у друштву "Г.Г." нерезиденту "Б.Б." К., био у обвези да обрачуна и плати порез на добит предузећа који обрачунава и наплаћује као порез по одбитку обрачунава на капиталне добитке које остваре нерезиденти по стопи од 20%, а што тужилац није учинио, на основу чега су се стекли законом прописани услови да првостепени орган утврди предметну пореску обавезу. Суд стога налази да је неоснован тужбени навод према коме се правилност и законитост утврђивања предметне пореске обавезе спори указивањем на то да се давање менице не сматра плаћањем дуга, односно да је дуг измирен тек када се поверилац намири по тој меници. Ово стога што чињеница која се односи на издавање менице од стране тужиоца нерезиденту "Б.Б." није од утицаја на обавезу тужиоца да, сагласно закону, обрачуна и плати порез по одбитку на име капиталне добити коју је наведено нерезидентно лице остварило по основу продаје тужиоцу 100% удела у друштву "Г.Г.". Суд оцењује да на другачије одлучивање у овој ствари нису од утицаја ни наводи тужбе који се односе на начин обрачуна камате, указивањем на то да је одлуком Уставног суда оглашена неуставном одредба Закона о висини стопе затезне камате, која се односила на примену конформне методе. Ово стога што је камата у овој ствари обрачуната применом одредбе члана 75. став 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији која је била на снази у време доношења решења, те је стога, по налажењу Суда, правилан закључак туженог органа да је неосновано позивање тужиоца на наведену одлуку Уставног суда донету у поступку оцене уставности другог закона.

Полазећи од изнетог и одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима, Суд је решавао без одржавања усмене расправе, јер је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања.

Управни суд је, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, на основу члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 12.4.2017. године, 12 У 6890/15

Записничар
Милош Бакалић,с.р.

Председник већа-судија
Жељко Шкорић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ИО